Konczek József

Hófehér bohóc békedala

a Gaudeámus igitúr diákének dallamára

Azt mondta a Bartók Bé-
la, la-lalla: karold bé'
a szép népdalt, a meséket,
csángó csávót, széki széket,
és a „barbaróval" lelkesíts,
ha a magyarnak már lelke sincs.

Lélek úgy itasson át,
egy ázott kiskabát,
ám a nap, ládd, rád kisüt,
nádi gácsér felvisít,
no és, mit gondolsz is, ha nem
mondod: Édes Istenem!

Mert arra van az Isten,
hogy mirajtunk segítsen,
s mondtuk régen „Üstenem,
védj engem vagy üss velem!"

Drága pentatóniánk,
Isten hagyta ezt miránk,
s én a legszebb dallamot
dúdolnám, ha hallgatod,

hogy
– amott legel, amott legel,
amott legel hat pejcsikó
magába,
mind a hatnak, mind a hatnak*
mind a hatnak rézbék'óba a lába.
Gyere pajtás, térijjük meg az csikót,
reszeljük le, reszeljük le,
reszeljük le a lábáról
a bék'ót…

Lereszeltük, lereszeltük,
lereszeltük a lábáról a bék'ót,
most már pajtás, merre hajtsuk,
merre hajtsuk, merre a hajtsuk
az csikót?

Arra hajtsuk, amerre a nap lejár,
arra tudom, arra tudom, arra tudom,
a gazdája sosem jár…

* Hatan vannak az egykori Kilencek, az *Elérhetetlen föld* költői. Rózsa Endre, Utassy József, Oláh János – már fenn, az elérhető mennyben. Szóljon értük ez a vers-dal a *Gaudeámus* diákének szerint…

Megjelent: Agria, 2019. 4.sz.